

ganske anderledes paa det her foreliggende Forhold. Jeg har hørt Grundene for Nødvendigheden af Befæstningens Anlæggelse, før den kom i Stand, i mange Aar, inden Planen om den kom frem, og mange Aar efter, og jeg har hørt dem fremsat paa mange Maader, ved mange Lejligheder og af mange forskellige Mennesker, men de have alle sammen ikke paa mig gjort noget andet Indtryk, end at det vilde være komplet uskadeligt at lade denne Fæstning fuldstændig forfalde. Det vilde ikke være uskadeligt at lade en Latinskole eller et andet civilt Foretagende forfalde, thi der ved vilde Staten i Virkeligheden tabe det Gode, den sad inde med, men det Synspunkt er aldeles ikke afgørende for mig med Hensyn til Fæstningen. Jeg betragter det som komplet ligegyldigt, om en saadan Fæstning forsvinder eller staar og rasler ned, saa den kommer til at ligne en af de gamle Fæstningerovre ved Nyborg, eller hvor vi have dem liggende. Det mener jeg er et og det samme. Jeg har derfor den Opfattelse, at der hverken af konstitutionelle eller praktiske Hensyn er nogen som helst Grund til at forandre den Opfattelse, der tidligere er bleven gjort gældende af enkelte Medlemmer om denne Sag. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale, at man følger det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds paa dette Punkt. Det er ganske vist, at dette ærede Medlem ogsaa har stillet andre Ændringsforslag, som jeg har en inderlig personlig Sympati for, men det skal indrømmes, at der er Hensyn at tage ud over det rent personlige Skøn, først og fremmest Hensynet til de bestaaende Love, til den almindelige Udvikling, til Fortsættelsen af det System, vi en Gang have lagt til Rette, Hensynet til de bestaaende Institutioner o. s. v. Jeg indrømmer, at de foreliggende Spørgsmaal maa ses i en saadan samlet Belysning, og at det Tillidsudvalg, vi hvert Aar nedsætte, særlig med dette Hensyn, nemlig Finansudvalget, i første Linie maa træffe Afgørelse om saadanne Spørgsmaal i deres Almindelighed. Jeg kan ogsaa være meget tilfreds med dets hele Arbejde i øvrigt og slutte mig til de Ændringer, det har indstillet, og i det hele til den Stilling, det har indtaget.

Da jeg har faaet Ordet, har jeg alligevel Lyst til at gøre en ganske kort Bemærkning med Hensyn til Stillingen over for dette Budget i al Almindelighed, og den kan jeg koncentrere i et eneste Udtryk, og det er min Forundring over den ganske besynderlige Sorgløshed, hvormed den højt-

ærede Krigsminister deltager i denne Budgetforhandling. Det synes mig, at der er sagt Varsko nok til Krigsministeren om, at han alvorlig maatte komme til at tage under Overvejelse, hvordan det i Grunden skal gaa, inden han kommer til at staa over for den Eventualitet i Virkeligheden at administrere Landets Forsvarsvæsen, med et mindre Budget end det, vi i Øjeblikket have for. Der er raabt Varsko — og det fandt jeg meget berettiget — paa et meget tidligt Tidspunkt lige ved Begyndelsen af denne Rigsdagssamling, da Folketinget, før det gik over til sit almindelige Arbejde, ønskede at give en Udtalelse med Hensyn til det Skridt, der var foretaget af den højtærede Regering i Sommerens Løb. Hvis det kun var, for at Folketinget for sit eget Vedkommende kunde se at komme til en Stilling over for disse Spørgsmaal, var det aldeles uforment. Vi vidste, at det Tidspunkt vilde komme, hvor denne Sag laa for til direkte Behandling, og jeg mener ogsaa, at Folketinget i og for sig meget godt vidste, hvorledes dets Stilling var. Naar det desuagtet tog Sagen op og gav en særlig Udtalelse derom, mente jeg, at det var et meget fornuftigt Varsko til den højtærede Krigsminister. Det var en Meningsstilkendegivelse, der kunde være en Vejledning for ham om, hvilke Hensyn han nu i Henhold dertil maatte finde hensigtsmæssigt at tage paa et saa tidligt Tidspunkt, at det ikke skulde gribe forstyrrende ind i den almindelige Forhandlings Gang og den jævne, rolige konstitutionelle Udvikling. Endnu har man ikke set noget til, at den højtærede Krigsminister har lagt Mærke til dette Varsko. Det blev ogsaa forleden Dag givet ham under Behandlingen af Tillægsbevillingsloven saa vel fra det Medlem, der aabnede Forhandlingen derom, som fra det ærede Medlem, der nu er Ordfører for det foreliggende Afsnit af Finansloven. Det blev stillet ham klart for Øje, at der vilde komme et Tidspunkt, hvor der kun var to Muligheder, enten at Krigsministeren maa sige, at han ikke længere kan administrere med Krigsbudgettet, eller at det vil komme til at staa klart og utvetydigt, at den højtærede Minister har brudt de konstitutionelle Betingelser for en Forhandling mellem sig og dette Ting. Jeg ser heller ikke, at der er nogen tredje Udvej, men desuagtet se vi, at den højtærede Krigsminister rolig sidder og behandler dette Budget, som om det var ham grumme meget om at gøre, hvordan det Budget bliver, han skal se at krads sig igennem med. Han ved, at det